

Hana Leger

Niektó

ako

my

MARENČINPT

Hana Leger
Niekto ako my

MARENČIN PT

Copyright © Hana Leger, 2025
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2025
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marenčin@marenčin.sk www.marenčin.sk
Cover © Marenčin Media
Layout © Marta Blehová
1087. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1382-6 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1383-3 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1384-0 (ePub)

Na rohu dvoch ulíc v okrajovej časti hlavného mesta panuje v internetovej kaviarni čulý podvečerný ruch. Sedí v nej Ida. Ladne drží šálku s čajom a prezerá si najnovšie textové príspevky nádejných autorov na pracovnom notebooku. Na dlhú chvíľu si znepokojene vloží tvár do dlaní. Neveriacky ňou hýbe zo strany na stranu, až kým ju nevyruší tón prichádzajúcej správy: *„Ten tvoj hlas. Tak chechtavo chraptavo ženský. Taký mužný, taký silný, no taký smutný... Ak by si však niekde v slepej uličke kričala o pomoc, bolo by zrejme, že kričí žena.“* Peter.

* * *

„Dostal som pocit, že z mojej túžby nie je úplne vytešená.“

„Znova raz nešťastne zamilovaný?! Peter! Kde ty k tým svojim múzam takým tempom chodíš? Ty si samotrpiteľ!“ Ida bolestivo prižmúrila oči a jemne zaklonila hlavu.

„Áno, a poviem to na rovinu. Nebudem to predsa v sebe kvasiť. Raz som si slúbil, že si budem vo všetkom verný. Je to môj osobný rekord v sebapoznávaní. Možno je to hlúpe, ale...“

„Ako sa to hovorí? Čo je dnes rekord, zajtra je už norma?“ taktne ho prerušila. Peter nad tým len mávol rukou a s upreným pohľadom na Idin neposlušný drdol pokračoval: „Nemyslím si, že by sa schovávala

za nejaké frázy alebo výhovorky typu: *mám sa stretnúť s tou alebo s tým, som unavená z práce...* Človek, ktorý neustále hľadá odpovede – to som jednoducho ja. Keď nie je kde hľadať, tak tie odpovede hľadám v sebe. Ani to však nemusí byť vždy dobré, všakže?! Mohla by si mi aspoň prikývnuť?! Nejaký náznak, že ma počúvaš?”

„Peter, ja ťa počúvam a pozorne. Len sa obávam, že som sa v spleti tvojich slov, ktoré tak často predbiehajú myšlienku, na moment stratila,” ľútosť sa zahľadela na Petrovu barlu.

„Ja mám skôr dojem, že sa tvoje oči už minimálne trikrát zamerali na stôl za mnou. Nebudem sa otáčať, aby som sa presvedčil o impozantnom zjave toho „býka“, ale prestaň s tým! Irituje ma to!” Za Petrom sa pred chvíľou usadila korpulentná dáma s dvoma neokrôchanými lapajmi zhadzujúcimi podpivníky na zem na protest dlho očakávanej obsluhy čašníčky.”

„Hm, máš pravdu. Za tebou sedí poriadny slovenský plemenný býk,” tajuplne podporila jeho teóriu.

„Ja naozaj nechcem vedieť, ako asi vyzerá chlap, čo pripomína slovenského plemenného býka!” namosúrene zavrčal. Na čo sa naňho Ida len priateľsky uškrnula.

„Sedí sám? Pozrel sa na teba aspoň raz dlhšie ako na tri sekundy? Uprene do očí myslím, nie na tie tvo-

je dve „hory“, na ktoré už roky túžim vyliezť – a to bez toho, aby som ťa aspoň trochu miloval.“

„Nie, vedie nervózny rozhovor s čašníčkou. Ale vráťme sa, kde sme skončili... čo tá tvoja posledná známosť? Hm? A čo Andy?“ vyzvala ho, aby jej vysvetlil, kde sa stratila ešte nedávno tak omieľaná láska k ich dlhoročnej priateľke Andrei.

„Aha... naspäť k starej téme. Tak, aby sme si to usporiadali: *Aféra Andy!* Partnerka v mojom živote predstavuje stabilizačný prvok. A ako isto vieš, moje posledné dokazovanie si mužnosti narobilo šrám v našom vzťahu.“

„Myslíš tvoju neveru s kolegyňou z firmy? S tou, s ktorou v poslednej dobe zdieľaš spoločné potulky na bicykli? S tou, ktorá ťa stála Andy? Akože sa volá?“

„Ale, choď kamsi!“ s úsmevom na perách ju zastavil.

„*Chod' kamsi?!* Tak to je zvláštne meno pre frajerku!“

„Prestaň, Ida!“ od srdca sa zasmial. „Myslela si moju údajnú neveru! Už to nie je moja kolegyňa, keďže život je potvorný a ja som ostal na „volnej nohe“. Paradoxne nás zblížil práve ten inkriminovaný incident nešťastného náhodného bozku,“ bystro zdôraznil Peter.

„Zatíkať za každých okolností! To je tvoje heslo! Ak by ťa s ňou Andy načapala *in flagranti*, tak v zmätku poprieš aj to, že si to ty! A dodáš:

„*Neviem, kto to je, a ani ako sa sem dostala!*“

„To je tvoj pohľad na vec. Dobre teda... vráťme sa tak o pol roka naspäť. Snažil som sa napraviť, čo sa ešte dalo. Vyžiadal som si Andreinu pozornosť a vybrali sme sa na potulky nočným mestom. Z nejakej potreby sme vošli do hypermarketu. Do „nonstopáku“. Keď sme tak prechádzali okolo regálov, dostali sme na seba nepredstaviteľnú chuť. Prišlo to odnikiaľ a na oboch naraz. Bol to číry živočíšny inštinkt. Ale kde sa mu podriadit?! Kde nájsť to miesto?! Nanútila sa mi predstava – *ja a ona v skúšobnej kabínke!* Dost' dlho mi trvalo, kým som ju prehovoril, aby to so mnou podstúpila, keďže ona si svoje súkromie pred okolitým svetom dôkladne stráži, ako isto vieš. No teda strážila... kedysi, pokiaľ nezačala blbnúť kvôli tej svojej „závratnej“ kariére,“ ustarostene sa zamyslel a po chvíľke odmlky pokračoval. „Vzhľadom na to, že ešte nedávno bola Andy taká „veľká“, aká bola, chvíľku sme si hľadali tú správnu a hlavne pohodlnú polohu. Obrátila sa mi chrbtom. Zohla sa predo mnou, stiahla si sukňu a vzápätí mala nohavičky na pol žrde. V zápale našej žiadostivosti, práve vo chvíli keď som si ju bral, môj zrak upútalo zrkadlo, v ktorom som uvidel otrasný obraz! Moje chudé telo s na-

dutým pupkom plieska o brutálne veľký kus mäsa! Bola taká studená, že keď sa k tomu pridala môj a jej obludný obraz v zrkadle, začal mi pomaly mäknúť a v závere som mal z toho sexu veľmi trápny pocit. Cítil som, že sme zašli cez... a že TOTO bolo už len na rozlúčku. Vieš, Idi, ten trápny pocit... Cítil som sa ako notorik, pred ktorým sa skláňa kráľovná, ktorej ja nie som hoden.“

„To si ju už nemohol zobrat' do nejakej luxusnejšej kabínky ako je tá v hypermarkete?“

„Zbytočná otázka!“ skrotil jej ironický tón a pohladil si zranenú nohu.

„Od tejto nepríjemnej príhody prešli asi dva týždne. A opäť sme sa stretli. Tentokrát u mňa doma.“

„Myslíš v byte tvojej matky...“

„Nebudem na to reagovať. Si sprostá a ja pokračujem. Súložili sme spolu a ja som sa cítil veľmi unavený a zároveň aj napätý, keďže ten spomínaný „škrabanček“ nám práve nepomohol vyrovnať dusnú atmosféru medzi nami. Cítil som sa na jej objemnom bruchu ako delfín, ktorý na nej pláva. Ako ten delfín, ktorý vyskakuje, aby mal dostatok vzduchu nad vodou. Musel som pri tom vyzerat' veľmi komicky. Keď som sa tak nad ňou vlnil, povedala mi len: *To je všetko, čo dokážeš?*“ Ide v sekunde zabehol dúšok čaju.

„Si v poriadku? Celá si?“

„Teraz už ani sama neviem, Peter...“ kašľajúc mu sťažka odvetila.

„Rozumieš tým ťaživým slovám?! Rozumieš im? Nič nie je horšie, ako keď žena zlomí mužskú hrdosť. To sa skrátka nerobí!“ nesúhlasne krútil hlavou.

„Možno, keby si sa konečne po tridsiatke odstahoval od svojej matky a „nerobil to“ vo svojej detskej izbe, predišiel by si takémuto poníženiu. To musí každého zložiť. Milovať sa s niekým v byte, kde za dverami číha tvoja matka a tvoj pes Astor! A prosím ťa, ušetri ma od detailov. Stále, keď spomenieš jej meno, predstavím si obrovský kus mäsa s tvojím bruchom v skúšobnej kabínke. Nie vždy znesiem svoju predstavivosť. A nezabúdaj, že je to aj moja priateľka,“ pobavene sa ho snažila zastaviť.

„Ale, čo by! Ty máš predsa nadhľad! Teraz chcem však hovoriť o niečom inom!“

„A ako obyčajne – o sebe?“ dôrazne zodvihla obočie.

„Áno, presne to chcem! Chcem hovoriť o sebe! Chcem hovoriť o tom, čo cítim! Chcem hovoriť o tom, čo chcem cítiť! Ty si moja priateľka, tak mi načúvaj!“
Ida mŕkvo prikývla a dlaň si priložila k perám.

„Vieš... ja si myslím, že láska je len pocit akceptácie toho druhého. Je to ten pocit partnerstva a zároveň istoty – že nevieš, čo by sa muselo stať, aby sa to skončilo. Keď si zaľúbený, tak je ťažké predstaviť

si, čo by to mohlo byť, čo by tú krásu mohlo zničiť! Vtedy máš v sebe more. More búrlivé aj pokojné. Po tom mori však môžeš plávať iba ty. Iba ty na ňom môžeš kormidlom ovládať svoj život. Riadiť ho ako loď k prístavu!“ na chvíľu sa odmlčal. „Chcel som po tých prešľapoch ešte niečo zachrániť. Už mi však ďalšiu šancu nedala!“ Petrove oči sa dramaticky zapozerali do diale.

„Povedal si to veľmi pekne. *Riadiť sám svoj život ako loď k prístavu*. To máš z nejakého filmu?“

„To ja sám,“ hrdo si poklepkal dlaňou po hrudi.

„Pôsobivé... ale čo tá nedávno spomínaná ex-kolegyňa-cyklistka? Hm, čo ona?“ Ida sa pokúšala ukončiť Petrove filozofické okienko skôr, ako sa sám zo seba rozplače. „Neviem, na koľko strán to máš teraz rozohrané, ale mám na mysli tú, ktorú si v úvode nášho – či skôr tvojho – mono-dialógu spomínal, že z tvojej túžby nie je tak úplne vytešená.“

„Teraz o nej? Môže byť! Nie je tomu tak dávno, čo sme sa náhodou stretli v tých malých potravínach. Tam stále nakupuje,“ Peter prstom ukázal na obchod oproti kaviarni, kde práve sedeli.

„Bolo to *náhodou*, alebo si tadiaľ šiel *náhodou* dvadsiatypiatykrát, aby si ju *náhodou* stretol, čo už sa ani *náhodou* nedá niekoho nestretnúť?“ zvýšila hlas prekvapená Ida.

„Náhodou som tam šiel *náhodou* druhýkrát kupo-

vať rožky! Vadí?! Ja nie som žiaden stalker,“ pokojne jej oponoval.

„Nie, ty nie... ale pokračuj,“ Ida mu poslala vzdušný bozk.

„Pozrela sa na mňa tak previnilo, akoby za krach môjho vzťahu s Andreou mohla iba ona. A náš nevinný bozk. Nevedel som, ako ju presvedčiť o opaku. Usvedčiť z toho iba samého seba. Museli sme vyzerat' veľmi hlúpo, ja so sáčkom a dvoma rožkami v ruke, ona ohýbajúca sa s nádherným predklonom, aby dosiahla na posledný ražný chlieb na konci regálu, ale...“

„A opäť raz tie regále...“ prerušila ho Ida.

„Vidíš?! To mi nenapadlo! Toto nebude náhoda!“ potešene vykrikol a pokračoval. „Požiadal som ju o stretnutie. Nijako výrazne nenamietala, a už sme sa aj stretli. Pozvala ma na ich rodinnú chatu a orezávali sme spolu jablone. Cítil som medzi nami takú blízkosť, akoby sme sa poznali minimálne z dvoch predchádzajúcich životov. Prezradila toho na seba toľko... ani sme sa nestihli intímne objat'... a zrazu sa mi vyhýba. Je pravda, že pracuje na „prerábke“ svojej izby. Chce si tam namaľovať akýsi strom. Myslím, že spomínala strom života, ale zato ma ešte nemusí ignorovať. Najmä po tom, čo všetko sme spolu prežili pri orezávaní tých „poondiatych“ jabloní! A čo je naj-

horšie, už mi ani neodpisuje! A ja mám pocit, že mi ide rozorvať vnútro. Veď posúď sama. Napísal som jej tri správy v priebehu včerašieho dňa.“

1. *Myslím na teba.*

2. *Kade chodím.*

3. *Celý deň.*

„Ani na jednu mi neodpovedala!“ poriadne sa rozohnil. „Mám s ňou nerovný vzťah. Ja dúfam a ona toleruje. Ja čakám, že mi možno raz otvorí svoje brány. Úplne ma opantala. Dokonca mám podozrenie, že sa so mnou chcela len predviesť, aby niekoho – koho ja nepoznám – trafil šľak!“

„Iba si to namýšľaš!“ Ida si s ľahkým úsmevom odložila bokom pracovný notebook.

„Nie! Veď predsa, keď je medzi dvoma ľuďmi dynamika, vtedy hrozí vzťah. Obávam sa, že my sme príliš statickí. Zo statiky rozhodne nič nehrozí. Nevieť, či si pamätáš... Písal som ti mail, v ktorom stálo, že chlap stojí v sprche a súdi sa sám so sebou. Spovedá sa...“

„Pamätám. Na toto sa nedá zabudnúť,“ Ida sa ho gestom snažila zastaviť, no zbytočne.

„Pamätáš sa?! To je dobre, aspoň niekto ma počúva. Takže súdim sa sám so sebou, že si nechávam zahrávať s mojou maličkosťou, lebo z jej strany to bola iba hra. Ona je vlk samotár a ja som jeleň, ktorý

raz skončí v jej tesákoch. Ak sa tak už nestalo. To je v rámci takých životných anekdot... zadíval sa na ňu očarený svojou sčítanosťou.

„Myslím, že to cítiš správne. Už jej, prosím ťa, nepíš! Nepokryte ti dala najavo, že o teba nestojí. Maj troška súdnosti,“ dôrazne ho vyzvala na ukončenie dvorenia.

„Ida, bol som z nej rozorvaný, preto som jej písal správy. Bol som žiarlivý! Chcel som viac a stále chcem! A orezával som s ňou jablone! Tak babo rad!“

„Peter, žena, ak túži po mužovi... neexistuje také spojivo na svete, ktoré by ju o tú nešťastnú stenu pri „prerábke“ izby prilepilo... i s tým stromom života. Neexistuje vtedy žiadna výhovorka. Je to sila... túžba, ide za ním, či sa to jej stenám a stromu, čo si tam chce namaľovať, páči alebo nie.“

„Nemyslím si, že si ma pochopila. To teraz nie je podstatné, lebo som tu aj preto, aby si mi vysvetlila, ako je možné, že ma nechce! Ako mám vydržať ten dusivý pocit, že ma niekto nechce!“

„Pýtaš sa? Ja ti odpoviem. Si prebehlík, Peter, a my ženy to cítime. My to vieme! Aspoň tie, ktoré máme všetkých päť pokope. A potom sú tu také ženy, ktoré všetkých päť pokope nemajú, a keď sa ich muži nasýtia, ostávajú samé a poznačené.“

„Ida, ja len hľadám svoju druhú polovičku. Priznávam, že mám neštandardné spôsoby, ale taký

som JA! Mohla by si mi, prosím ťa, objednať ešte nejakú vodu? Nejdú mi sliny dole krkom," Peter si dobre uvedomoval svoj podiel viny v jeho doteraz neúspešných partnerstvách.

„Preto ti radím... daj si od nej pohov. Chce sa ťa zbaviť. Chce to urobiť opatrne, aby sa ťa nedotkla, ale neskôr na tvoje správy prestane odpovedať úplne. Svoju misiu v tvojom živote splnila. A teraz je to už, zdá sa, jedno. Nie?" Ida pohľadom preverila pozíciu čašníčky. Všade navôkol vysedávali vysokoškooláci a posilňovali sa čerešňovicou s kofolou. Postavila sa, pohľadom skontrolovala Petrovu zranenú nohu a namierila si to k baru. Po chvíľke sa vrátila – plná príjemných dojmov, ktoré jej doprial obsluhujúci barman – a položila na stôl fľašu s minerálkou.

„Ida, ja som lúzer. Ja som encyklopedický príklad stroskotanca.“

„Ty si v prvom rade ohromný nenažranec! Nie, nedívaj sa na mňa takto!“ ostro sa naňho oborila.

„Neotváraj už viac túto tému, prosím!“ zdráhal sa Peter.

„Ja ju chcem otvoriť! Toto by ťa malo zaujímať viac ako tie tvoje ledabolo vyberané ženy. Malo by ťa to zaujímať tak, ako by si mal sledovať priekopy popri ceste, keď robíš zjazdy na bicykli, ktorý je mimochodom jediným dopravným prostriedkom, aký si môžeš po tridsiatke dovoliť, aby si sa dostal k zákazníkom. Nosíš o číslo menšie nohavice len preto, aby sa ti zarezávali do zadku, lebo je to

vraj sexi a zaberá to na zákazníčky! Tie akurát tak zaujíma „servisák“ počítačov! Vieš, že každý bicykel má aj brzdy? A že tie treba občas aj použiť? A to platí aj v bežnom živote! Brzdi! Peter, usad' sa už konečne! Prestaň pchať hlavu pod všetky sukne, ktoré vo svojom okolí zavetríš! A nakoniec by to najviac potešilo mňa! Nepočúvať, aké je to vzrušujúce mať to rozohrané aspoň na dve strany, o nejakých pokladničkách, jaskynkách či horách, na ktoré chceš vyliezť. Hneď by sa mi vrátila chuť žiť! Peter, ty nie si žiaden adonis! Týmto musím dať za pravdu Lulu, že vesmír ti nepoše novú lásku bez toho, aby si sa zbavil tej starej. Dobre vieme, o kom hovorím. Týmto by si sa mal riadiť aj ty, ak chceš byť raz šťastný. Čo isto chceš. A preto vyhod' Andy a aj ostatné dámy z hlavy! Na chvíľu sa venuj len sám sebe. Vyčisti sa od nedávno prežitých emócií a vykroč pravou nohou vpred. Tvoja druhá polovička je tu niekde za rohom a čaká. Ona sa objaví, ale musíš byť pripravený a očistený.“

„Ja ti chcem povedať niečo dôležité! Počúvaj ma, prosím!“ prehovoril, keď mu Ida rukou naznačila, že mu dáva priestor na vyjadrenie.

„Hodinu tu sedím a počúvam ťa!“

„Mám traumy z detstva. Za toto všetko môže moja trauma! Som rozhádzaný. Nevieť nájsť vnútornú rovnováhu a spokojnosť sám so sebou. A mám utkvélú predstavu, že budem neuveriteľne „cool“, keď budem sedieť na dvoch stoličkách, a to vo všetkých smeroch.“

„Vrav!“ neveriaco pokrútila hlavou v očakávaní ďalších Petrových životných rán.

„Mal som asi pätnásť rokov. Pozerali sme s kamarátmi pre deti nedostupné filmy. Keď sme sa už toho presýtili, stavili sa, že sa nevyzlečiem donaha. Nemám rád stávky, ale provokoval ma fakt, že by som tú stávku prehral.“

„O čo ste sa stavili?“

„O Pedro žuvačky.“

„Bože, to boli časy,“ nostalgicky poznamenala.

„Tu nešlo o zisk! Tu išlo o princíp! Vyhrať stávku! Stávku som teda prijal, vošiel som do susednej izby a vyzliekol som sa. Ostali mi len ponožky. Ten trápny moment... iba ja a moje ponožky. Takto som pred nich predstúpil. Veľmi sa mi smiali. Ja som však vydržal. Tak veľmi som chcel svoju výhru. Povedali mi však, že žiadnu výhru nemajú. A teda, že žiadne žuvačky, ktoré som mal tak rád, nebudú. Vyzval som ich preto, aby to urobili aj oni. Aby sa tiež šli vyzliecť donaha, lebo nesplnili stávku. Súhlasili. Zašli do tej istej izby a keď sa z nej vrátili, oblečení presne tak, ako tam vošli, vyplakaní od smiechu, začal som šípiť problém. Bol som zahanbený a zároveň aj nahnevaný, že nesplnili slovo chlapa. Odišiel som sa naspäť obliecť. Svoje veci som tam však nevedel nájsť. Poprehadzoval som celú váľandu a nakoniec som ich objavil ukryté pod sedačkou. Spolu s nimi aj jednu päťkorunáčku. Bral som to ako odmenu za odvalu. Kúpil som si za ňu v tom čase malinovku. Poznáš – takú zelenú s kivi príchuťou. Tú som

mal najradšej. Pamätám si to presne. Doteraz mi tá chuť beží hlavou. Bol som veľmi ponížený, ale cítil som, že som vyhral! A chcem vyhrať aj ďalšiu stávkku! Ovládnuť svoj život!“

„Ak vieš o svojom probléme rozprávať, znamená to, že ho máš v sebe vyriešený. Tak o akej traume hovoríš, keď cítiš, že si tú bitku vyhral? Z čoho potom ústi tá tvoja duševná bolesť? Veď si na tom získal. Síce len päť korún, ale svoju výhru si dostal.“

„Ťaží ma smútok z toho, z akého vlastného morálneho dna ťažím. Že za výhru považujem kivi malinovku.“

„Ak by ti mal každý rozprávať o všetkom tom zlom, čo za svoj, niekto za vcelku bezútešný život, zažil, tak od radosti bozkávaš cestu, ktorú si doteraz prešiel. A vôbec... my všetci, úplne všetci, sme na tom podobne. Každý má svoje traumy. Niektorí o nich vedia aj rozprávať. Iní si ich zoberú ako tajomstvo až do hrobu. A obe možnosti sú správne. Každý nech si vyberie, ako so svojimi traumami naloží.“

„No sú tu aj iné traumy. Napríklad, keď som ako dieťa videl môjho otca, ako sedí na mame a bije ju do tváre. Odvtedy vo mne prebýva ten pocit, byť tak trošku sexuálny deviant...“

* * *

Hromadná správa:

„Attention! Attention! Najprv vám chcem povedať, že vás všetkých ešte stále milujem a že môj návrat sa nezadržateľne blíži. Z Ameriky sa na vás rúti hurikán Andrea! Trimce sebe kalapky! To, čo uvidíte na vlastné oči – a podotýkam, ako jedni z prvých – sa volá: Splnenie si veľkého amerického sna! A splynutie duší... niekoľkých... xoxo. Takže žiadne výhovorky neprijímam. Zajtra všetci u ldy v byte. Nemáš s tým, drahá, problém, však nie? A môže prísť aj tá opacha Peter. Nieкто mu to dajte vedieť. Ja tam budem a vy tam veruže budete tiež!!!“

Vaša drahomilovaná, vysoko talentovaná a zbožňovaná Andy.

* * *

„Prečo si dal svojej čivave meno ako rotvajlerovi?! Rasty! Rasty k nohe! Úbohý pes, jeden by sa z toho poštal,“ vyzvedal dochrámaný Peter od Vavra cestou na dlho očakávané stretnutie s Andreou po jej mesačnom pobyte v Miami. Práve tam natočila hudobný videoklip, ktorý – ešte predtým, ako uzrie svetlo sveta – musí prejsť schválením od tých najpovolanejších. Alebo ani nemusí...“

„Drž si „bakuľu“ pri nohe, dobre? A netliachaj mi tu sprostosti!“ razantne, s cigaretou v ústach a s čivavou prehodenou cez rameno, sa naňho zahnal Vavro.

Vavro je módný návrhár. Pre upresnenie... chcel by byť módný návrhár a všetky svoje psychické aj fyzické aktivity tomu prispôsobuje. Nízky vychrtlý tridsiatnik so snehobielymi vlasmi. Krajčír. A možno by chcel byť aj kaderník. Sám sa ešte nerozhodol. Žiadnu priateľku im doteraz nepredstavil. Tvrdí, že na lásku má ešte čas. Pri stretnutí sa víta vetou: „*Drahá, dobre vyzeráš!*“ Zatiaľ čo jeho outfity hraničia s chuťou po jeho okamžitom utratení. Vavro sa javí byť naivným a na svoju osobu veľmi precitlivelým človekom. Stojí však verne pri priateľoch, vždy, keď ho potrebujú. Je to Idin „plienkový“ kamarát z detstva.

„Ty si láskavo skroť temperament! Nič také dráždivé som sa ťa neopýtal! Šmahom ruky pokazíš čaro jarnej slnečnej nedele!“ zachrčal naňho Peter.

„Hej, hej, vy tam!“ ozvalo sa im za chrbtom. „Konečne sme všetci pokope! Všetci spolu! Tak sa teším! Nie je to úžasné?!“ afektovane sa k nim pripojila Lulu.

„Ale ale... Lenka, milenka, dovolenka, pálenka, že ti dnes ešte nikto nepovedal, ako úchvatne vyze-

ráš? A vôbec som si tú krásu za nami nevšimol. Ako sa len mne toto mohlo stať?“ lišiacky sa predklonil Peter pri pohľade na jej hruškovitú postavu a vlasy nápadne pripomínajúce vlnu tsunami.

„Ach, ty starý mlsný kocúrisko!“ Lulu prísne, no potešene zdvihla obočie.

„Drahá, ty dnes ale dobre vyzeráš,“ dojímal sa Vavro.

„No kiežby som už nežila, keď sa tak pozerám na tvoj bojový výstroj.“

„Pokiaľ ma za štýl bude kritizovať nejaká učiteľka, tak to sa ma nemôže dotknúť,“ Vavro sa urazil už druhýkrát v krátkom časovom slede. Mal na sebe oblečené sako evokujúce väzňa na úteku, ktorý si už čo-to preskákal, preliezol, prebehol i prebúral. Každému bolo jasné, že si ho ušil sám.

Lenka je vyštudovaný historik a pedagóg. Toho času „len“ vychovávateľka. Nehovoriac o tom, ako zle svoju pracovnú „degradáciu“ prežíva. Pred piatimi rokmi spoznala na dovolenke istého Gréka, za ktorým počas ich trojročného pomeru pravidelne cestovala. V letných mesiacoch... Po jej žiadosti, aby svoj vzťah posunuli o level vyššie a začali sa stretávať aj v iných ako letných mesiacoch, jej inkriminovaný Grék oznámil, že to je od nej síce

pekné, ale on sa budúci mesiac žení s istou ruskou turistkou. Ako dôvod, prečo s ňou vôbec trávil čas, uviedol: „*Chcel som, aby si aspoň raz v živote bola šťastná.*“ Odvtedy delí mužov na mužov z klubu nezúčastnených a mužov z klubu zúčastnených, respektíve mužov autistov a mužov s miernou formou autizmu. Na sociálnej sieti dáva svoju nespokojnosť s najvyššími orgánmi štátnej moci, s priateľmi, so svojimi zverencami, s ich rodičmi i so svojou rodinou, odvážne najavo. A za všetko môže naša vláda! A ešte aj Grécko! Najnovší status: *Lulu sa cíti rezignovane!*

* * *

Vybehli na druhé poschodie do Ildinho priestranného bytu, o ktorý sa delila so svojím priateľom Ivom. Nachádzal sa na sídlisku príznačne prezývanom *Betónová džungľa*. A ako inak, panovala medzi nimi Vavrova ponurá nálada. To sa na neho podobá najviac – už za pochodu vytrvalo vynervovať ľudí, ktorí mu ako jediní rozumejú.

Po vrelom uvítaní sa všetci pohodlne usadili a netrpezlivo očakávali príchod posledného elementu do skladačky – Andrey. Televízny program lákal na americký akčný film. Ponuku hromadne prijali, aby sa poriadne navnadili na hlavný chod večera.